

«Εκάβη» - «Κύκλωπας»

ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΤΥΧΑΙΟ το γεγονός ότι ο Ευριπίδης για την τραγωδία του «Εκάβη» χρησιμοποιεί δύο μύθους, αυτόν του Πολύδωρου, του γιου της Τρωαδίτισσας βασίλισσας και το μύθο της κόρης της Πολυξένης. Φαινόμενο όχι συνηθισμένο στη συνθεση των τραγωδιών όπως υπογραμμίζουν οι μελετητές.

Το πορτραίτο της Εκάβης μιας γυναίκας που από βασίλισσα σέρνεται αιχμάλωτη στα στρατόπεδα των νικητών, αλλά ακόμη χειρότερα η παρουσία μιας μάνας που θυσιάζουν τη μια κόρη της, την Πολυξένη στον τάφο του Αχιλλέα, που της φέρνουν το κουφάρι του γιού της Πολύδωρου ενώ η άλλη κόρη της, η Κασσάνδρα είναι η παλλακίδα του Αγαμέμνονα, κυριαρχεί στην τραγωδία. Η έμφαση του μύθου στη φυσιογνωμία της Εκάβης της δίνει τις διαστάσεις ενός συμβόλου. Αλλά η πίττα δεν έχει εθνικότητα. Η σκία της Εκάβης περνάει από την Κύπρο και φτάνει δίπλα μας στη Γιουγκοσλαβία, ως μυθική μάνα - σύμβολο που επιζεί περ' από τον ίδιο το θάνατο για να θυμάται και να μας θυμίζει τις ακραίες μεταπτώσεις του ανθρώπινου γένους.

Το ΚΘΒΕ κατέβηκε στην Επίδαυρο με το «δίπτυχο» «Εκάβη» - «Κύκλωπας». Το πρόγραμμα της παράστασης είναι άκρως κατατοπιστικό με άρτια επιστημονική κατάρτιση και λεπτομερείς πληροφορίες και για τα δύο έργα. Στην «Εκάβη» η εξαιρετική μετάφραση του Ν. Χ. Χουρμουζιάδη φέρνει στο προσκήνιο ξεκάθαρο το λόγο του Ευριπίδη. Ο Δ. Χρονόπουλος σκινοθετώντας τη συγκεκριμένη τραγωδία «άκουσε» τον ήχο του κειμένου, του έδωσε προτεραιότητα και καθοδήγησε τους ηθοποιούς στις συντεταγμένες του ποιητή. Γκρι και μαύρες οι αποχρώσεις που κυριάρχησαν στα κοστούμια με ένα κυπαρίσι ως σύμβολο πένθους να δεσπόζει στη σκηνή, (σκηνικά - κοστούμια Γ. Ζιάκας).

Η Δέσποινα Μπερπεδέλη σκιαγράφησε τον πόνο της Εκάβης ενσαρκώνοντας με επιτυχία την αυστηρή κινησιολογία του πένθους, την αποστερημένη, από κάθε συναίσθημα νηχιά του μοιρολογιού, τη σκοτεινή φιγούρα μιας σκιάς που πλανιέται στα όρια του παραλογισμού. Ξεχωριστά ζωηρή και σε επαγρύπνηση η φιγούρα του Οδυσσέα από τον εξάρετο Κώστα Σαντά. Αρκετά καλοί ήταν οι: Β. Σεϊμένης (Αγαμέμνων) και Ν. Βρεττός (Ταλθύβιος). Ο Κώστας Καζάκος έδωσε κύρος αλλά και ζωντάνια και στους δύο ρόλους που υποδύθηκε ως Πολυμήστορας και ως Κύκλωπας.

Το σατυρικό δράμα «Κύκλωπας» σε μετάφραση Κ. Χ. Μύρη σκινοθετημένο από τον Γ. Ρήγα έδρασε ως γέφυρα γέλιου μεσ' από το σκοτεινό σκηνικό τοπίο της «Εκάβης». Ο σκινοθέτης διάβασε το κείμενο προσδίδοντας του ζωηρούς ρυθμούς, στοιχείο που επαυξήθηκε από τα έντονα χρώματα και τοι «καρτουνίστικο» στιλ που προσέδωσαν τα σκηνικά και τα κοστούμια του Γ. Ζιακά.

Ο Χρηστος Βαλαβανίδης κινήθηκε στη γραμμή της υπερβολής που ζητάει η καρικατούρα και έδωσε με παραστατικότητα και λεπτομερεία όλες τις κωμικές πτυχές του Σιλπιού.

Ένα «δίπτυχο» που αφήσε ικανοποιητικές και ευχαρίστες εντυπώσεις

Καλλιόπη Ραπανακή